

ROMÂNIA

**CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A V-A CIVILĂ**

Dosar nr. 31798/3/2018 (Număr în format vechi 248/2019)

ÎNCHEIERE

Sedința publică de la 16 Mai 2019

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

Pe rol soluționarea apelului formulat de apelanta contestatoare împotriva sentinței civile nr. 7460/12.12.2018, pronunțată de Tribunalul București Secția a VII-a Civilă în dosarul nr. 31708/3/2018, în contradictoriu cu intimații membrii Comitetului Creditorilor și intimata debitoare

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la 09 mai 2019, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta încheiere, când, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de astăzi, 16 mai 2019, când a dispus următoarele :

CURTEA,

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, reține următoarele:

I. Scurt istoric al litigiului :

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București Secția a VII-a civilă la data de 24.09.2018 sub nr. **31811/3/2018**, creditoarea [] a formulat contestație împotriva Procesului-verbal de licitație din data de 06.09.2018 întocmit de către lichidatorul judiciar [] al debitoarei [], solicitând:

1. să se desființeze Procesul-verbal de licitație din data de 06.09.2018, întocmit de către lichidatorul judiciar []

2. să se dispună în sarcina lichidatorului judiciar reluarea licitațiilor pentru imobilul aflat în patrimoniul debitoarei, respectiv proprietate imobiliară formată din teren situat în București (...), în suprafața de X mp înscris în Cartea Funciara nr. X a localității București/BCPI Sector 3, având număr cadastral X (nr. cadastral vechi X) și construcția Cl edificată pe acesta, în suprafața construită la sol de X mp, compusă din P+1E cu suprafața construită de X mp (rezultată în urma modernizării), având nr. cadastral X.

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București Secția a VII-a civilă la data de 24.09.2018 sub nr. **31798/3/2018**, contestatoarea [], a formulat contestație împotriva măsurii lichidatorului judiciar consemnate în Raportul lunar publicat în Buletinul Procedurilor de Insolvență nr. 17218/18.09.2018, solicitând:

1. desființarea măsurii lichidatorului judiciar de suspendare a licitațiilor organizate pentru bunurile din patrimoniul debitoarei, respectiv pentru proprietatea imobiliară formată din teren situat în București (...), în suprafața de X mp înscris în Cartea Funciara nr. X a localității București/BCPI Sector 3 având număr cadastral X (nr. cadastral vechi X) și construcția Cl

edificată pe acesta, în suprafața construită la sol de X mp, compusa din P+1E cu suprafața construită de X mp (rezultată în urma modernizării), având nr. cadastral X.

2. să se dispună în sarcina lichidatorului judiciar reluarea licitațiilor pentru imobilul aflat în patrimoniul debitoarei, respectiv proprietate imobiliară formată din teren situat în București (...), în suprafața de X mp înscris în Cartea Funciara nr. X a localității București/BCPI Sector 3, având număr cadastral X (nr. cadastral vechi X) și construcția Cl edificată pe acesta, în suprafața construită la sol de X mp, compusa din P+1E cu suprafața construită de X mp (rezultată în urma modernizării), având nr. cadastral X.

Prin încheierea de ședință din data de 02.11.2018, tribunalul a dispus conexarea dosarului nr. 31811/3/2018 la dosarul nr. 31798/3/2018.

Prin sentința civilă nr. 7460/12.12.2018, pronunțată de Tribunalul București Secția a VII-a Civilă în dosarul nr. 31798/3/2018, a fost respinsă contestația formulată de creditoarea [...] împotriva Procesului-verbal de licitație din data de 06.09.2018, precum și contestația formulată împotriva măsurii lichidatorului judiciar de suspendare a licitațiilor organizate pentru bunurile din patrimoniul debitoarei, respectiv pentru proprietatea imobiliară formată din teren situat în București (...), în suprafața de X mp înscris în Cartea Funciara nr. X a localității București/BCPI Sector 3, având număr cadastral X (nr. cadastral vechi X) și construcția Cl edificată pe acesta, în suprafața construită la sol de X mp, compusa din P+1E cu suprafața construită de X mp (rezultată în urma modernizării), având nr. cadastral X.

Au fost respinse cererile de reluarea licitațiilor pentru imobilul menționat anterior.

În motivarea acestei sentințe, tribunalul a reținut în esență că [...] este lichidatorul judiciar al debitoarei [...] împotriva căreia a fost deschisă procedura falimentului.

A mai reținut tribunalul că în vederea valorificării bunurilor din patrimoniul debitoarei, lichidatorul judiciar a convocat Adunarea Creditorilor pentru desemnarea unei persoane de specialitate în vederea evaluării bunurilor, s-a procedat la întocmirea unui Raport privind strategia de valorificare a activelor precum și a unui Regulament de participare la licitații.

Lichidatorul judiciar a procedat la organizarea mai multor licitații la care nu s-a prezentat nici un participant, iar la data de 31.08.2018 a fost publicat un nou anunț de participare la licitații în care s-a menționat că prin sentința penală pronunțată de Tribunalul București în dosarul nr. 27296/3/2016 a fost menținut sechestrul asigurator instituit asupra bunurilor societății debitoare.

Până la data și ora ședinței de licitație din data de 06.09.2018 lichidatorul judiciar nu a primit nicio oferta sau intenție scrisă.

La data de 06.09.2018 s-a prezentat creditorul [...] menționând faptul că dorește ținerea ședinței de licitație în vederea adjudecării bunului imobil formată din teren situat în București (...), în suprafața de X mp. înscris în Cartea Funciara nr. X a localității București/BCPI Sector 3, având număr cadastral X (nr. Cadastral vechi X).

Fără a trece la deschiderea ședinței de licitație, lichidatorul judiciar a comunicat faptul că, în urma analizării considerentelor și a dispozitivului sentinței penale nr. 1703 din 05.09.2017 pronunțată de către Tribunalul București în dosarul nr. 27296/3/2016, precum și raportat la încheierea de ședință din data de 22.06.2018 pronunțată de Tribunalul București în dosarul nr. 11658/3/2016, publicat în BPI nr. 15577 din 21.08.2018, va proceda la suspendarea procedurii de valorificare a bunurilor imobile menționate în prezentul proces verbal în vederea clarificării implicațiilor generate asupra valorificării bunurilor de măsura sechestrului asigurator instituit "în vederea aducerii la îndeplinire a prejudiciului cauzat părții civile ANAF, a confiscării speciale și a cheltuielilor judiciare".

Ulterior acestui demers, respectiv la data de 12.09.2018, lichidatorul judiciar a dat spre publicare un anunț cu privire la măsura suspendării licitațiilor organizate pentru valorificarea activelor aflate în patrimoniul societății debitoare.

[...] a solicitat emiterea unei opinii notariale care să reflecte eventuale piedici la transferul dreptului de proprietate, în condițiile existenței sechestrului asigurator dispus în

cadrul unui dosar penal și care grevează bunul imobil pentru care a existat intenția de adjudecare.

La data de 14.09.2018 lichidatorul judiciar a primit din partea S.P.N.A prin Notar Public L.C.A, Opinia Notarială din data de 14.09.2018 prin care se arată că raportat la speța pendinte nu există impedimente la transferul dreptului de proprietate.

Prin raportul de activitate publicat în BPI nr. 172018/18.09.2018, lichidatorul judiciar a solicitat judecătorului-sindic încuviințarea continuării licitațiilor pentru valorificarea activelor societății conform aprobării creditorilor.

În cadrul dosarului de fond nr. 11658/3/2018 la termenul din data de 16.11.2018 judecătorul sindic a constatat faptul că solicitarea lichidatorului judiciar face obiectul dosarului numărul nr. 31798/3/2018 și a arătat faptul că nu se poate pronunța asupra unui aspect similar obiectului unei contestații.

A mai reținut judecătorul sindic că dosarul penal nr. 27296/3/2016 a fost soluționat în fond de Tribunalul București prin pronunțarea sentinței penale nr. 1703/05.09.2017, prin care s-a decis, printre altele, și menținerea în baza art. 404 alin. 4 lit. c C.p.p. raportat la art. 249 alin. 4 Cp. a măsurii asigurătorii a sechestrului luată asupra bunurilor imobile și mobile aparținând inculpatului [...] și inculpatelor [...] în vederea aducerii la îndeplinire a prejudiciului cauzat părții civile ANAF, a confiscării speciale și a cheltuielilor judiciare, inclusiv asupra proprietății imobiliare formată din teren situat București (...) în suprafață de X mp. înscris în Cartea funciară nr. X a localității București/BCPI Sector 3, având număr cadastral X (nr. Cadastrul vechi X) și construcția C1 edificată pe acesta, în suprafață construită la sol de X mp. compusă din P+1E cu suprafață construită de X mp. (rezultată în urma modernizării), având nr. cadastral X aparținând

Judecătorul sindic a avut în vedere și faptul că acest dosar se află în prezent la Curtea de Apel București investită cu soluționarea apelului, termenul de judecată acordat fiind 28.11.2018.

În drept, au fost avute în vedere dispozițiile art. 91 din legea nr. 85/2014, precum și Decizia în interesul legii nr. 2/19.02.2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 2739/1/2017.

În privința deciziei pronunțate în recurs în interesul legii, judecătorul sindic a apreciat că nu este aplicabilă în cauză, având în vedere pe de-o parte că decizia nu cuprinde nicio referire la procedura insolvenței, iar pe de altă parte s-a reținut că există diferențe între procedura executării silită și procedura insolvenței.

În acest sens, s-a avut în vedere că executarea silită este procedura prin intermediul căreia titularul unui drept, recunoscut printr-o hotărâre judecătorească sau prin alt titlu executoriu, constrânge, cu ajutorul organelor competente ale statului, pe debitorul său, care nu își execută de bună voie obligația corelativă, de a o aduce la îndeplinire în mod silit, pe când procedura falimentului este procedura de insolvență, concursuală, colectivă și egalitară, care se aplică debitorului în vederea lichidării averii acestuia pentru acoperirea pasivului, urmată de radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat, astfel cum rezultă din cuprinsul art. 5 alin. 1 pct. 45 din Legea 85/2014.

A mai considerat judecătorul sindic că spre deosebire de executare silită care are loc din inițiativa unei terțe persoane, în cadrul procedurii insolvenței lichidarea bunurilor din averea debitoarei este efectuată de lichidatorul judiciar.

Cu privire la raportul dintre procedura executării silită și procedura insolvenței, judecătorul sindic a avut în vedere și dispozițiile art. 75 alin. 1 din Legea 85/2014 care prevăd faptul că „De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului. Valorificarea drepturilor acestora se poate face numai în cadrul procedurii insolvenței, prin depunerea cererilor de admitere a creanțelor.”

În ceea ce privește decizia nr. 8/2015 pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept al Înaltei Curții de Casație și Justiție, judecătorul sindic a reținut că nici în cuprinsul acesteia nu se face referire la procedura insolvenței.

Referitor la Decizia nr. 20/2017 pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept al Înaltei Curții de Casație și Justiție, s-a apreciat că în fapt considerentele acesteia în care se explică natura juridică a sechestrului asigurător dispus în cadrul procesului penal nu au relevanță asupra legalității măsurii lichidatorului judiciar contestată în cadrul procedurii insolvenței.

A fost considerată ca fiind legală măsura lichidatorului judiciar de suspendare a licitațiilor organizate pentru bunurile din patrimoniul debitoarei, raportat la faptul că prin luarea acestei măsuri se asigură respectarea caracterului concursual al procedurii insolvenței, precum și la faptul că actele de procedură întocmite în dosarul penal nu au fost aduse la cunoștința creditorilor, fiind depuse doar pe parcursul judecării prezentei cauze.

De asemenea, măsura a fost apreciată ca fiind legală raportat la definiția sechestrului asigurător, definiție prezentată de creditoarea _____ în cadrul prezentei contestații.

Astfel, sechestrul asigurător reprezintă, conform Codului de procedură penală, o măsură asiguratorie ce constă în indisponibilizarea unor bunuri mobile sau imobile, de natura să împiedice persoanele răspunzătoare de prejudiciul cauzat prin săvârșirea faptei ilicite ca în timpul procesului să distrugă sau să își înstrăineze bunurile ori, după caz, să își diminueze activul patrimonial.

Față de aceste considerente, atât contestațiile cât și cererile de reluare a procedurii de licitație au fost respinse ca neîntemeiate.

Împotriva acestei sentințe a declarat **apel** contestațoarea _____, fiind invocată nelegalitatea hotărârii.

În motivarea apelului, s-a arătat în esență că instituirea unui sechestrului asigurător penal nu împiedică scoaterea la vânzare a bunului și adjudecarea acestuia de către creditorul ipotecar, faptul că procedura de faliment este în esență o procedură de executare silită concursuală la care participă toți creditorii, iar potrivit disp. art. 342 din legea nr. 85/2014, această lege se completează cu prevederile Codului de Procedură civilă.

A mai învederat apelanta contestațoară că este aplicabilă în cauză Decizia nr. 2/2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii, după cum sunt incidente și Decizia nr. 5/2015, respectiv Decizia nr. 20/2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii.

Apelul a fost înregistrat pe rolul Curții de Apel București Secția a V-a Civilă la data de 29.01.2019 sub nr. 31798/3/2018.

Apelanta contestațoară a depus la dosar **cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept** privind interpretarea dispozițiilor art. 154 și urm. rap. la art. 91 alin. 1 și 2 din legea nr. 85/2014, la art. 163 alin. 1 și 2 Cod procedură penală 1968, respectiv art. 249 alin. 1, 2 și 8 Noul Cod de procedură penală și art. 261 Cod penal, respectiv dacă existența unor măsuri asiguratorii înființate în cadrul unui proces penal asupra bunurilor unei persoane juridice, ulterior înscrierii ipotecii creditorului garantat:

- suspendă procedura de lichidare prevăzută de legea nr. 85/2014 în ceea ce privește bunul sechestrat;

- instituirea măsurii asiguratorii a sechestrului în vederea acoperirii prejudiciului este de natură a indisponibiliza bunul asupra căruia a fost începută procedura de vânzare forțată, conform dispozițiilor legii nr. 85/2014;

- determină nulitatea actelor de lichidare ulterioare înființării măsurii asiguratorii din procesul penal asupra aceluiași bunuri, împiedicând lichidarea bunurilor efectuată de lichidatorul judiciar conform disp. art. 154 și urm. din legea nr. 85/2014.

La termenul de judecată din data de 09.05.2019, la solicitarea Curții, apelanta contestațoară a arătat că solicită a fi avute în vedere și dispozițiile art. 102 alin. 8 din legea nr.

85/2014, menționând că a formulat sesizarea atât în ceea ce privește sechestrul aplicat în vederea confiscării speciale cât și a recuperării prejudiciului și că a făcut referire atât la sechestrul instituit anterior deschiderii procedurii insolvenței cât și ulterior acestui moment.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării :

Din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență:

Art. 154.

(1) Lichidarea bunurilor din averea debitorului va fi efectuată de lichidatorul judiciar sub controlul judecătorului-sindic. Pentru maximizarea valorii averii debitorului, lichidatorul judiciar va face toate demersurile de expunere pe piață, într-o formă adecvată, a acestora, cheltuielile de publicitate fiind suportate din averea debitorului.

(2) Lichidarea va începe îndată după finalizarea de către lichidatorul judiciar a inventarierii și depunerea raportului de evaluare. Bunurile vor putea fi vândute în bloc sau individual. Orice vânzare în bloc a bunurilor, ca subansamblu funcțional, indiferent dacă se face în reorganizare sau în faliment, poate fi considerată transfer de active, dacă îndeplinește dispozițiile art. 128 alin. (7) din Legea nr. 571/2003*). Tipul de vânzare a bunurilor, respectiv licitație publică, negociere directă sau o combinație a celor două și regulamentul de vânzare corespunzător modalității de vânzare pentru care se optează sunt aprobate de adunarea creditorilor, pe baza propunerii lichidatorului judiciar. În cazul licitației publice, publicitatea se va face și prin afișare pe site-ul Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România. În vederea evaluării bunurilor din averea debitorului, cu acordul comitetului creditorilor, lichidatorul judiciar poate să angajeze, în numele debitorului, un evaluator și să îi stabilească onorariul. Evaluatorii trebuie să fie membri ai Asociației Naționale a Evaluatorilor din România, iar evaluarea trebuie efectuată în conformitate cu standardele internaționale de evaluare.

(3) Bunurile din averea debitorului vor fi evaluate atât în bloc, cât și individual. Evaluarea în bloc are în vedere fie evaluarea totalității bunurilor din averea debitorului, fie evaluarea subansamblurilor funcționale.

Art. 155

Raportul de evaluare va fi depus la dosarul cauzei, iar un anunț cu privire la depunerea acestuia și un extras cuprinzând o sinteză a sa se vor publica în BPI. Creditorii vor putea consulta raportul de evaluare în locația indicată prin anunț de către lichidatorul judiciar.

Art. 156

(1) Lichidatorul judiciar va convoca adunarea creditorilor în termen de maximum 15 zile de la data depunerii raportului de evaluare la dosarul cauzei, în vederea stabilirii tipului de vânzare.

(2) În cazul vânzării bunurilor prin licitație publică, aceasta se va putea efectua și potrivit Codului de procedură civilă. În cazul în care adunarea creditorilor nu aprobă un regulament de vânzare, potrivit art. 154 alin. (2), sau în ipoteza în care, deși a fost aprobat un regulament de vânzare, bunurile nu au fost valorificate într-un termen rezonabil, la cererea lichidatorului judiciar, aprobată de judecătorul-sindic, vânzarea bunurilor se va efectua prin licitație publică, potrivit Codului de procedură civilă.

(3) În cazul vânzării prin negociere directă, lichidatorul judiciar va supune aprobării adunării creditorilor și regulamentul de vânzare.

(4) Vânzarea activelor se va face după efectuarea publicațiilor de vânzare de către administratorul judiciar/lichidator, într-un ziar de largă circulație. Persoanele interesate vor putea inspecta bunurile supuse vânzării după efectuarea publicațiilor de vânzare.

Art. 157

Valorile mobiliare vor fi vândute în condițiile Legii nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 158

(1) Lichidatorul judiciar va încheia contracte de vânzare; sumele realizate din vânzări vor fi depuse în contul prevăzut la art. 39 alin. (2).

(2) Dacă vânzarea activelor se va face prin licitație publică, procesul-verbal de adjudecare semnat de lichidatorul judiciar constituie titlu de proprietate. Când legea impune pentru transferul dreptului de proprietate forma autentică, contractele vor fi perfectate de notarul public pe baza procesului-verbal de licitație.

Art. 91 alin. 1

Bunurile înstrăinate de administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, în exercițiul atribuțiilor sale prevăzute de prezenta lege, sunt dobândite libere de orice sarcini, precum privilegiile, ipotecile, gajurile sau drepturile de retenție, sechestre, de orice fel. *Fac excepție de la acest regim măsurile asigurătorii dispuse în procesul penal în vederea confiscării speciale și/sau confiscării extinse.*

Art. 102 alin. 8

Creanța unei părți vătămate din procesul penal se înscrie sub condiție suspensivă, până la soluționarea definitivă a acțiunii civile în procesul penal în favoarea părții vătămate, prin depunerea unei cereri de admitere a creanței. În cazul în care acțiunea civilă în procesul penal nu se finalizează până la închiderea procedurii insolvenței, fie ca urmare a reușitei planului de reorganizare, fie ca urmare a lichidării, eventualele creanțe rezultate din procesul penal vor fi acoperite din averea persoanei juridice reorganizate sau, dacă este cazul, din sumele obținute din acțiunea în atragerea răspunderii patrimoniale a persoanelor ce au contribuit la aducerea persoanei juridice în stare de insolvență, potrivit prevederilor art. 169 și următoarele.

Din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală:

Art. 249 alin. 1 și 2

(1) Procurorul, în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, din oficiu sau la cererea procurorului, în procedura de cameră preliminară ori în cursul judecății, poate lua măsuri asigurătorii, prin ordonanță sau, după caz, prin încheiere motivată, pentru a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse ori care pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracțiune.

(2) Măsurile asigurătorii constau în indisponibilizarea unor bunuri mobile sau imobile, prin instituirea unui sechestrul asupra acestora.

Din Codul de procedură penală 1968

Art. 163 alin.1 și 2

(1) Măsurile asigurătorii se iau în cursul procesului penal de procuror sau de instanța de judecată și constau în indisponibilizarea, prin instituirea unui sechestrul, a bunurilor mobile și imobile, în vederea confiscării speciale, a reparării pagubei produse prin infracțiune, precum și pentru garantarea executării pedepsei amenzii.

(2) Măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei se pot lua asupra bunurilor învinutului sau inculpatului și ale persoanei responsabile civilmente, până la concurența valorii probabile a pagubei.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept.

Apelanta contestatoare a apreciat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, învederând că obiectul sesizării este reprezentat de o chestiune de drept ce îndeplinește condițiile enumerate la art. 519 C.proc.civ.

S-a mai arătat că în practică există modalități diferite de interpretare a textelor de lege incidente în materie, în special cu privire la art. 91 din legea nr. 85/2014, precum și că există sincope în corelarea cu celelalte dispoziții legale în vigoare.

Totodată, s-a menționat că deși Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărât în mai multe rânduri că sechestrul asigurator penal asupra imobilelor unei persoane nu suspendă procedura

de executare silită, cu toate acestea instanțele de judecată resping cererile de valorificare în cadrul procedurii de faliment prevăzute de legea nr. 85/2014 a bunurilor sechestrate, motivat de faptul că deciziile pronunțate de instanța supremă privesc doar procedura de executare silită reglementată de Codul de procedură civilă, nefiind aplicabile prin urmare și în cadrul procedurii de faliment reglementate de legea nr. 85/2014.

În opinia apelantei contestatoare, procedura de faliment este în fapt o procedură de executare silită concursuală, la care participă toți creditorii, având ca obiect vânzarea silită a bunurilor societății.

În primul rând, s-a apreciat că întrucât scopul procedurii de faliment, conform art. 2 din legea nr. 85/2014, îl reprezintă instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitoarei, s-a apreciat că acesta nu mai poate fi atins dacă procedura de valorificare a bunurilor ar fi suspendată nedeterminat.

În al doilea rând, s-a învederat că art. 91 din legea nr. 85/2014 are drept situație premisă înstrăinarea forțată de către lichidatorul judiciar a bunurilor sechestrate, astfel încât măsurile luate în procesul penal sunt compatibile cu procedura insolvenței, deci bunurile înstrăinate nu sunt inesesizabile.

În al treilea rând, s-a arătat că până la soluționarea cauzei civile din procesul penal, creditorul are o creanță incertă, afectată de o condiție, astfel cum rezultă din cuprinsul dispozițiilor art. 102 alin. 8 din legea nr. 85/2014.

În opinia apelantei contestatoare, o măsură cu funcție asiguratorie cum este sechestrul penal nu poate bloca executarea unor drepturi de creanță care au un caracter cert și care se desfășoară în temeiul unui titlu executoriu cum este tabelul de creanțe.

S-a mai subliniat că în condițiile în care asupra imobilului în cauză există o garanție reală constituită anterior sechestrului penal, măsura asiguratorie dispusă în procesul penal nu poate bloca vânzarea silită a bunului, aceasta nefiind de natură a naște în patrimoniul statului (în calitate de potențial creditor) un drept de preferință față de alți creditori decât în condițiile impuse de legislația în vigoare, respectiv art. 2.328 C.civ.

În acest sens, s-a făcut referire și la disp. art. 2.345 C.civ. precum și art. 2.345 C.civ., precum și cele ale OG nr. 14/2007.

Concluzionând, s-a opinat că disp. art. 91 alin. 1 teza a II-a din legea nr. 85/2014 nu pot fi aplicabile creditorilor beneficiari ai unor privilegii sau garanții reale conservate conform regulilor de publicitate, anterioare înscrierii sechestrului penal în registrele de publicitate, pentru că orice preferință acordată statului prin legi speciale nu poate afecta drepturile dobândite anterior de către terți, conform art. 2.328 teza a II-a C.civ.

Nu în ultimul rând, s-a apreciat că bunurile sechestrate într-un proces penal nu sunt inalienabile și nici inesesizabile, sens în care Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit prin decizia nr. 2/2018 pronunțată în recurs în interesul legii că un bun asupra căruia a fost instituit într-un proces penal poate fi executat silit de către creditorul garantat deținând o garanție anterioară instituirii sechestrului penal.

În ceea ce privește jurisprudența instanțelor de judecată, apelanta contestatoare a învederat că există opinii contrare în sensul de-a se stabili dacă existența unui sechestr penal suspendă procedura de valorificare a bunurilor în cadrul procedurii de faliment, fiind anexate cererii de sesizare hotărâri judecătorești pronunțate în acest sens.

Intimata debitoare a depus la dosar punct de vedere, prin care a învederat că este necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept cu privire la efectele sechestrului penal în ceea ce privește valorificarea bunurilor în cadrul procedurii de faliment reglementată de dispozițiile legii nr. 85/2014, însă nu și-a exprimat opinia cu privire la modalitatea în care ar trebui interpretate dispozițiile legale.

Intimații membrii ai Comitetului Creditorilor nu au depus la dosar puncte de vedere.

IV. Punctul de vedere al Curții de Apel București cu privire la dezlegarea chestiunii de drept.

1. Cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Curtea apreciază că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 519 C.proc.civ., întrucât:

- Curtea de Apel București a fost **investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță**, respectiv cu soluționarea unei cereri de apel împotriva unei sentințe pronunțate de către judecătorul sindic.

Potrivit art. 43 alin. 1 din legea nr. 85/2014, Curtea de Apel este instanța de apel pentru hotărârile pronunțate de judecătorul sindic, iar hotărârile instanței de apel sunt definitive.

- **de lămurirea chestiunii de drept** privind modalitatea de interpretare a dispozițiilor art. 91 alin. 1, art. 102 alin. 8 și art. 154-158 din legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență raportat la dispozițiile art. 249 alin. 1 și 2 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală 1968) **depinde soluționarea pe fond a apelului.**

De menționat în acest sens este faptul că procedura insolvenței debitoarei _____ a fost deschisă la data de 03.06.2016 prin sentința civilă nr. 4027 pronunțată de Tribunalul București Secția a VII-a Civilă în dosarul nr. 11658/3/2016.

Prin sentința civilă nr. 1311/17.03.2017, pronunțată de Tribunalul București Secția a VII-a Civilă în dosarul nr. 11658/3/2016 a fost deschisă procedura falimentului debitoarei.

În îndeplinirea atribuțiilor sale, astfel cum sunt prevăzute de legea nr. 85/2014, lichidatorul judiciar al debitoarei a convocat Adunarea Creditorilor pentru desemnarea unei persoane de specialitate în vederea evaluării bunurilor, s-a procedat la întocmirea unui Raport privind strategia de valorificare a activelor precum și a unui Regulament de participare la licitații.

Cu toate acestea, prin raportul de activitate întocmit și publicat în Buletinul Procedurilor de Insolvență nr. 17218/18.09.2018, lichidatorul judiciar a suspendat procedura de valorificare a activelor debitoarei, inclusiv a imobilului format din teren situat în București, sector 3 (...), în suprafața de X mp înscris în Cartea Funciara nr. X a localității București/BCPI Sector 3 având număr cadastral X (nr. cadastral vechi X) și construcția C1 edificată pe acesta, în suprafața construită la sol de X mp, compusa din P+1E cu suprafața construită de X mp (rezultata în urma modernizării), având nr. cadastral X.

Măsura a fost justificată de soluția de menținere a unei măsuri asigurătorii a sechestrului penal luată asupra bunului imobil menționat anterior prin sentința penală nr. 1703/05.09.2017 a Tribunalului București Secția a I-a Penală, pronunțată în dosarul nr. 27296/3/2016.

Apelul declarat împotriva acestei sentințe a fost înregistrat pe rolul Curții de Apel București Secția a II-a Penală și nu a fost soluționat până la data pronunțării prezentei încheieri.

Prin sentința pronunțată de către judecătorul sindic supusă analizei în prezenta cale de atac, a fost respinsă contestația formulată de _____ creditoare înscrisă în tabelul definitiv al debitoarei, fiind apreciată ca legală măsura de suspendare a procedurii de valorificare față de existența măsurii asigurătorii dispuse în cadrul procesului penal asupra bunului ce urma a fi valorificat.

Întrucât prin apelul formulat a fost criticată soluția prin raportare la dispozițiile legale supuse interpretării, Curtea apreciază că apare ca fiind necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, urmărindu-se în esență a se dezlega în ce măsură existența unei măsuri asigurătorii dispuse în cadrul unui proces penal anterior deschiderii procedurii insolvenței este de natură a suspenda procedura de valorificare a bunurilor unei persoane juridice aflate în procedura falimentului prevăzută de legea nr. 85/2014.

De menționat este faptul că modalitatea în care a fost formulată de către apelanta contestatoare solicitarea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost parțial cenzurată

de către instanța de apel prin prezenta încheiere având în vedere tocmai necesitatea îndeplinirii cerinței de admisibilitate anterior menționată.

În acest sens, Curtea reține că nu are legătură cu soluționarea litigiului pe fond interpretarea art. 91 alin. 2 din legea nr. 85/2014, text de lege care reglementează modalitatea în care se dispune radierea din cartea funciară a sarcinilor și interdicțiilor prevăzute de alin. 1, din moment ce în apel nu au fost invocate aceste dispoziții legale, pe care de altfel nici judecătorul sindic nu le-a avut în vedere la soluționarea cauzei.

De asemenea, nu au legătură cu soluționarea litigiului nici prevederile art. 249 alin. 8 din legea nr. 135/2010 (privind Codul de procedură penală), ce prevăd că nu pot fi sechestrate bunuri care aparțin unei autorități sau instituții publice ori alte persoane de drept public și nici bunurile exceptate de lege, din moment ce în prezenta cauză nu are ca obiect contestarea propriu zisă a sechestrului penal dispus sub aspectul obiectului său, ci consecințele pe care o astfel de măsură le poate produce asupra bunurilor unei persoane supuse procedurii falimentului.

În final, Curtea reține că solicitarea de sesizare nu poate privi nici lămurirea efectelor pe care le poate produce o măsură asiguratorie înființată în cadrul unui proces penal *ulterior* deschiderii procedurii insolvenței, întrucât în cauza de față măsurile asiguratorii au fost dispuse prin acte procesual penale întocmite anterior deschiderii procedurii insolvenței.

Astfel, măsurile asiguratorii asupra bunurilor debitoarei au fost dispuse prin Ordonanța din data de 18.03.2015 emisă în dosarul penal nr. 1142/P/2014 al Parchetului de pe lângă Tribunalul București, fiind menținute prin sentința penală nr. 1703/05.09.2017 a Tribunalului București Secția a I-a Penală, pronunțată în dosarul nr. 27296/3/2016. Având în vedere data deschiderii procedurii insolvenței (03.06.2016), rezultă că măsurile asiguratorii au fost înființate anterior acestei date.

În plus, se reține că în ceea ce privește efectele înscrierilor efectuate după data deschiderii procedurii, legea nr. 85/2014 cuprinde dispoziții diferite, sens în care sunt avute în vedere dispozițiile art. 88 din legea nr. 85/2014, a căror solicitare de interpretare nu face obiectul solicitării.

- **chestiunea de drept identificată prezintă caracter de noutate**, având izvorul în prevederile art. 91 alin. 1, art. 102 alin. 8 și art. 154-158 din legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență raportat la dispozițiile art. 249 alin. 1 și 2 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală 1968).

Se mai reține că deși Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat decizia nr. 2/2018 în soluționarea unui recurs în interesul legii, instanțele de judecată au reținut că această decizie nu își găsește aplicabilitatea în procedura insolvenței/falimentului, o procedură specială în care nu sunt aplicabile dispozițiile de drept comun.

De menționat în acest context este faptul că potrivit art. 342 din legea nr. 85/2014, dispozițiile acesteia se completează cu cele ale Codului civil și ale Codului de procedură civilă numai în măsura în care nu contravin prevederilor speciale ale legii nr. 85/2014.

Astfel, dispozițiile art. 91 alin. 1 din legea nr. 85/2014 reglementează regimul bunurilor înstrăinate în procedura insolvenței de către administratorul judiciar sau de lichidatorul judiciar și prevede că aceste bunuri sunt dobândite libere de orice sarcini, făcând excepție de la acest regim măsurile asiguratorii dispuse în cadrul procesului penal în vederea confiscării speciale și/sau confiscării extinse.

În continuare, Curtea reține că interpretarea acestor dispoziții legale, precum și cele ale art. 102 alin. 8 din legea nr. 85/2014, a fost și este în continuare realizată în mod diferit de către instanțele de judecată, sens în care este avută în vedere și jurisprudența depusă la dosar de către apelanta contestatoare, anexată solicitării sale de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

După cum se poate remarca din cuprinsul acestor hotărâri judecătorești, unele instanțe de judecată au apreciat că existența măsurilor asiguratorii penale împiedică valorificarea în cadrul procedurii insolvenței a bunurilor afectate de astfel de măsuri, în condițiile în care

dosarul penal nu este soluționat definitiv iar măsura nu a fost contestată în raport de dispozițiile Codului de procedură penală. (în acest sens sentința civilă nr. 6186/31.10.2018 pronunțată de Tribunalul București Secția a VII-a Civilă în dosarul nr. 14189/3/2018).

În schimb, prin Încheierea din data de 24.09.2018 pronunțată de Tribunalul București Secția a VII-a Civilă în dosarul nr. 38496/3/2014*, instanța de judecată a apreciat că pot fi valorificate bunurile asupra cărora a fost înființat sechestrul asigurator față de dispozițiile art. 102 alin. 8 din legea nr. 85/2014. În cuprinsul acestei încheieri s-a reținut însă că dispozițiile art. 91 alin. 1 din legea nr. 85/2014 instituie o excepție în privința măsurilor asiguratorii dispuse în vederea confiscării, întrucât se pune în discuție însuși dreptul de proprietate al debitorului asupra bunului.

De subliniat este și faptul că posibilitatea înstrăinării bunurilor asupra cărora au fost instituie măsuri asiguratorii în cadrul unui proces penal de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar în cadrul procedurii insolvenței a făcut obiectul mai multor **întâlniri de practică neunitară** a președinților secțiilor specializate (fost comerciale) ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și ale curților de apel (în acest sens Minuta Întâlnirii 15-16 mai 2017 disponibilă pe site-ul *inm-lex.ro*).

În cadrul acestor dezbateri s-au purtat discuții cu privire la întinderea excepției prevăzute de art. 91 alin. 1 teza a II-a din legea nr. 85/2014, majoritatea participanților manifestându-și dezacordul față de posibilitatea înstrăinării acestor bunuri, având în vedere scopul acestei măsuri ca fiind de confiscare a unor produse infractionale, de faptul că înstrăinarea unor astfel de bunuri ar reprezenta o sustragere de sub sechestrul în sensul art. 261 Cod penal, precum și de faptul că rațiunea introducerii textului de la art. 91 alin. 1 teza a II-a a fost acela de-a exclude în mod expres măsurile asiguratorii dispuse în vederea confiscării de la regula prevăzută la art. 91 alin. 1 teza I.

Având în vedere că **problema de drept a fost supusă unor interpretări diferite**, faptul că unele instanțe de judecată au considerat că decizia nr. 2/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu cuprinde nicio referire la procedura insolvenței, precum și faptul că legea nr. 85/2014 cuprinde într-adevăr reglementări distincte față de dispozițiile de drept comun, Curtea apreciază că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, scopul dispozițiilor art. 519-521 C.proc.civ. fiind acela de-a institui un mijloc eficient pentru asigurarea interpretării uniforme a normelor juridice și pentru a preveni posibilitatea apariției unei practici neunitare.

- din verificările efectuate, s-a constatat că **asupra acestei chestiuni de drept instanța supremă nu a statuat în mod direct** prin pronunțarea unei hotărâri prealabile, și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

2. Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la dezlegarea chestiunii de drept.

În concret, în ceea ce privește situația care a generat solicitarea de interpretare de către Înalta Curte de Casație și Justiție a prevederilor legale menționate anterior, Curtea reține că aceasta a fost determinată de măsura lichidatorului judiciar de suspendare a procedurii de valorificare a unuia dintre bunurile debitoarei în cadrul procedurii falimentului, reglementate de legea nr. 85/2014, contestată de către apelanta din cauză atât prin cererea formulată în fața primei instanțe cât și prin apel.

După cum s-a reținut anterior, măsurile asiguratorii asupra bunurilor debitoarei au fost dispuse prin Ordonanța din data de 18.03.2015 emisă în dosarul penal nr. 1142/P/2014 al Parchetului de pe lângă Tribunalul București.

Acestea au fost menținute prin sentința penală nr. 1703/05.09.2017 a Tribunalului București Secția a I-a Penală, pronunțată în dosarul nr. 27296/3/2016, *în vederea aducerii la îndeplinire a prejudiciului cauzat părții civile ANAF, a confiscării speciale și a cheltuielilor judiciare.*

Curtea apreciază că în exprimarea punctului de vedere trebuie realizată o distincție între măsura asiguratorie dispusă în vederea confiscării speciale/extinse și măsura asiguratorie dispusă în vederea reparării prejudiciului părții civile sau a recuperării cheltuielilor judiciare, având în vedere finalitatea diferită a acestor măsuri precum și faptul că legea nr. 85/2014 cuprinde reglementări diferite în ceea ce privește modalitatea de valorificare a bunurilor indisponibilizate în vederea confiscării sau în vederea recuperării prejudiciului părții civile din procesul penal. (art. 91 alin. 1 respectiv art. 102 alin. 8 din legea nr. 85/2014).

În prealabil efectuării acestei analize, se observă că dispozițiile art. 249 alin. 1 și 2 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală 1968) fac referire la posibilitatea instituirii măsurilor asiguratorii în cadrul unui proces penal pentru a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale/extinse ori care pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracțiune.

Măsurile asiguratorii constă astfel în indisponibilizarea unor bunuri mobile sau imobile prin instituirea unui sechestrul asupra acestora.

În ceea ce privește dispozițiile legii nr. 85/2014, se reține că potrivit art. 2 din lege, scopul acesteia este instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului, cu acordarea atunci când este posibil a șanse de redresare a activității sale.

Procedura insolvenței este astfel o procedură de executare silită concursuală și colectivă, la care toți creditorii participă împreună la urmărirea și recuperarea creanțelor lor, în modalitățile prevăzute de lege (art. 5 pct. 44).

Procedura falimentului este procedura de insolvență, concursuală, colectivă și egalitară, care se aplică debitorului în vederea lichidării averii acestuia pentru acoperirea pasivului. (art. 5 pct. 45).

Una dintre atribuțiile lichidatorului judiciar este potrivit art. 64 lit. i din lege vânzarea bunurilor din averea debitoarei.

Prevederile art. 154-158 din legea nr. 85/2014 descriu procedura de efectuare a lichidării a bunurilor din averea debitoarei de către lichidatorul judiciar sub controlul judecătorului sindic, fără a face nicio referire cu privire la modalitatea în care s-ar putea proceda în eventualitatea în care asupra bunurilor din averea debitoarei ar fi instituită o măsură asiguratorie care are ca efect, conform legii de procedură penală, indisponibilizarea bunului.

Rezumând, din cuprinsul dispozițiilor legii nr. 85/2014 menționate anterior rezultă că procedura falimentului este o procedură de lichidare a bunurilor din averea debitoarei, efectuată de către lichidatorul judiciar sub controlul judecătorului sindic, la care toți creditorii participă împreună la urmărirea și recuperarea creanțelor lor.

În ceea ce privește **măsura asiguratorie instituită în vederea reparării prejudiciului părții civile sau a recuperării cheltuielilor judiciare**, după cum rezultă chiar din cuprinsul dispozițiilor art. 249 alin. 1 și 2 Cod procedură penală, scopul acesteia este cel de-a crea părții civile un avantaj patrimonial în vederea executării obligațiilor ce ar putea decurge din rezolvarea acțiunii în cadrul procesului penal, respectiv crearea unui avantaj patrimonial în vederea recuperării cheltuielilor judiciare.

Un astfel de avantaj patrimonial este reprezentat de menținerea bunului în proprietatea celui ce urmează a fi obligat prin soluționarea laturii civile a procesului penal, prin instituirea unei măsuri asiguratorii.

Prin urmare, efectul de indisponibilizare la care face referire Codul de procedură penală vizează împiedicarea vânzării bunului de bunăvoie de către cel vizat de măsura sechestrului, și nu pe cea în care vânzarea bunului se realizează silit, chiar și prin intermediul unei proceduri concursuale.

În condițiile în care bunurile vizate de măsura sechestrului asigurator aparțin unei persoane aflate în procedura falimentului, un astfel de avantaj patrimonial nu mai poate fi

menținut, dat fiind faptul că dispozițiile legii insolvenței nu instituie nici un tratament privilegiat în ceea ce privește creanța unei părți civile din cadrul unui proces penal.

Dimpotrivă, procedura insolvenței/falimentului este o procedură concursuală, colectivă și egalitară, ceea ce înseamnă că toți creditorii participă în vederea valorificării creanțelor conform ordinii de prioritate prevăzute de legea nr. 85/2014.

De altfel, Curtea reține că potrivit art. 581 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, dispozițiile din hotărârea penală privitoare la despăgubirile civile și la cheltuielile judiciare convenite părților se execută potrivit legii civile.

În cauza de față, legea civilă este reprezentată de legea nr. 85/2014, dat fiind faptul că o executare silită de drept comun împotriva unei persoane aflate în procedura insolvenței este suspendată de drept potrivit art. 75 alin. 1 din lege.

Prin urmare, regulile de drept civil aplicabile sunt cele prevăzute de legea nr. 85/2014, urmând a fi avute în completare, în măsura compatibilității lor cu procedura insolvenței, și dispozițiile Codului civil precum și cele ale Codului de procedură civilă.

Conform art. 102 alin. 8 din legea nr. 85/2014, creanța unei părți vătămate din cadrul procesului penal se înscrie sub condiție suspensivă până la soluționarea acțiunii civile din procesul penal; în cazul în care această acțiune nu se finalizează până la închiderea procedurii insolvenței (..), eventualele creanțe rezultate din procesul penal vor fi acoperite din averea persoanei juridice reorganizate sau, dacă este cazul, din sumele obținute din acțiunea în atragerea răspunderii patrimoniale exercitate conform art. 169.

Textul de lege evidențiază intenția clară a legiuitorului de-a nu prelungi derularea procedurii insolvenței până la soluționarea acțiunii civile din cadrul procesului penal, în condițiile în care o astfel de prelungire pe durată nedeterminată ar atrage după sine cheltuieli suplimentare și ar fi de natură a aduce atingere drepturilor celorlalți creditori de a-și vedea acoperite creanțele într-un termen rezonabil.

În concluzie, Curtea apreciază că dispozițiile art. 102 alin. 8 și art. 154-158 din legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență raportat la dispozițiile art. 249 alin. 1 și 2 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală 1968), ar trebui interpretate în sensul că existența unor măsuri asiguratorii înființate în cadrul unui proces penal asupra bunurilor unei persoane juridice, anterior deschiderii procedurii insolvenței, în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune sau a garantării executării cheltuielilor judiciare nu suspendă procedura de lichidare prevăzută de legea nr. 85/2014 în ceea ce privește bunul sechestrat; nu este de natură a indisponibiliza bunul asupra căruia a fost începută procedura de valorificare conform dispozițiilor legii nr. 85/2014 și nici nu împiedică lichidarea bunurilor efectuată de lichidatorul judiciar în exercitarea atribuțiilor conferite de legea nr. 85/2014.

În ceea ce privește **măsura asiguratorie instituită în vederea confiscării speciale/extinse**, dispozițiile art. 102 alin. 8 din legea nr. 85/2014 nu își găsesc aplicarea, întrucât măsura confiscării nu vizează soluționarea laturii civile din procesul penal ci țin de modalitatea de rezolvare a acțiunii penale.

Confiscarea specială este o măsură de siguranță cu caracter patrimonial, constând în trecerea silită în proprietatea statului a unor bunuri aflate în posesia sau după caz proprietatea făptuitorului, menținerea bunurilor în patrimoniul făptuitorului creând o stare de pericol pentru valorile sociale.

Cazurile în care se poate dispune confiscarea specială sunt cele prevăzute la art. 112 din Codul penal, și se referă la:

- a) bunurile produse prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală;
- b) bunurile care au fost folosite, în orice mod, sau destinate a fi folosite la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, dacă sunt ale făptuitorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor;

c) bunurile folosite, imediat după săvârșirea faptei, pentru a asigura scăparea făptuitorului sau păstrarea folosului ori a produsului obținut, dacă sunt ale făptuitorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor;

d) bunurile care au fost date pentru a determina săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală sau pentru a răsplăti pe făptuitor;

e) bunurile dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia;

f) bunurile a căror deținere este interzisă de legea penală.

Scopul măsurii asiguratorii dispuse în vederea confiscării nu este acela de-a crea un avantaj patrimonial vreunei persoane având un potențial drept de creanță, ci de-a asigura că anumite categorii de bunuri rămân în patrimoniul unei persoane, urmând fi trecute în patrimoniul statului în condițiile în care se dispune luarea măsurii.

Având în vedere categoriile de bunuri ce pot face obiectul acestei măsuri, respectiv cele folosite sau care sunt rezultatul unei infracțiuni, sau chiar cele a căror deținere este interzisă de legea penală, în jurisprudență s-a apreciat că acestea ar putea pune în discuție caracterul licit al dobândirii bunului.

Pornind de la acest scop al măsurii speciale a confiscării, **într-o opinie** s-a apreciat că nu pot face obiectul valorificării în cadrul procedurii insolvenței bunurile indisponibilizate printr-o măsură asiguratorie instituită în vederea confiscării speciale, până la lămurirea situației juridice a respectivului bun, întrucât s-ar pune problema caracterului licit al dobândirii bunului de către debitoarea în insolvență.

S-a mai argumentat că nu pot fi supuse valorificării în cadrul procedurii insolvenței/falimentului decât bunurile din *averea debitoarei*, aspect care rezultă de altfel în mod expres din cuprinsul dispozițiilor art. 5 pct. 45, art. 64 lit. i, precum și art. 154-158 din legea nr. 85/2014.

Cât timp chestiunea legitimității dobândirii bunului de către debitoare nu este lămurită, pentru a se putea considera dacă acesta face parte sau nu din averea debitoarei, s-a considerat că bunurile indisponibilizate în vederea luării măsurii confiscării nu pot fi valorificate în cadrul procedurii insolvenței.

Prin urmare, în ceea ce privește dispozițiile art. 91 alin. 1 teza a II-a din legea nr. 85/2014, s-a apreciat că **excepția** la care face referire textul de lege **vizează înstrăinarea bunului**, reținându-se în plus că bunurile înstrăinate de administratorul/lichidatorul judiciar se dobândesc libere de orice sarcini, precum privilegiu, gajuri, ipotecă, gajuri sau drepturi de retenție, sechestre de orice fel.

Într-o altă opinie exprimată în cuprinsul hotărârilor judecătorești depuse la dosar, dar și a întâlnirilor de practică neunitară, s-a apreciat că măsura asiguratorie își produce efectul de indisponibilizare cât timp nu a fost contestată în condițiile prevăzute de Codul de procedură penală, precum și că înstrăinarea unor astfel de bunuri ar reprezenta o sustragere de sub sechestrul în sensul art. 261 Cod penal.

În opinia instanței de apel, excepția prevăzută de art. 91 alin. 1 teza a II-a din legea nr. 85/2014 vizează **modalitatea în care se realizează dobândirea bunului**, urmând a fi menținută măsura sechestrului asigurator instituit în vederea confiscării și după înstrăinarea bunului, fără a fi însă de natură a împiedica sau de a temporiza o astfel de înstrăinare.

De remarcat în acest sens este și denumirea marginală a textului de lege (respectiv „ Regimul bunurilor înstrăinate în procedura insolvenței de către administratorul sau lichidatorul judiciar”); de altfel, art. 91 alin. 1 teza a II-a din legea nr. 85/2014 face referire la dobândirea liberă de orice sarcini a bunului, precum privilegiu, gajuri, ipotecă sau drepturi de retenție, sechestre de orice fel, făcând excepție de la acest regim (respectiv al dobândirii bunurilor libere de orice sarcini - subl. n.n) măsurile asiguratorii dispuse în procesul penal în vederea confiscării speciale și/sau confiscării extinse.

Interpretând prin corelare dispozițiile art. 249 alin. 1 și 2 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 și 2 din Codul de procedură

penală 1968) precum și cele ale art. 91 alin. 1 teza a II-a din legea nr. 85/2014, ar rezulta că noțiunea de „indisponibilizare” la care face referire legea procesual penală nu poate fi interpretată în sensul că ar putea fi de natură a suspenda procedura de lichidare prevăzută de legea nr. 85/2014 în ceea ce privește bunul sechestrat sau de-a împiedica lichidarea bunului.

De altfel, în raport de cuprinsul textului de lege, rezultă că scopul măsurii asigurătorii ar putea fi atins chiar și în condițiile în care s-ar proceda la vânzarea bunului, prin menținerea înscrierii respectivei sarcini în cartea funciară.

Constatând că asupra problemei de drept puse în discuție au fost exprimate mai multe opinii, argumentate diferit, Curtea consideră că pentru a se asigura dezideratul avut în vedere prin instituirea de către legiuitor a posibilității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, și anume acela de-a evita existența unei practici neunitare, se impune lămurirea chestiunii de drept.

În consecință, urmează a se dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept, respectiv dacă în interpretarea dispozițiilor art. 91 alin. 1, art. 102 alin. 8 și art. 154-158 din legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență raportat la dispozițiile art. 249 alin. 1 și 2 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală 1968), existența unor măsuri asigurătorii înființate în cadrul unui proces penal asupra bunurilor unei persoane juridice, anterior deschiderii procedurii insolvenței, în vederea confiscării speciale, a reparării pagubei produse prin infracțiune sau a garantării executării cheltuielilor judiciare:

- suspendă procedura de lichidare prevăzută de legea nr. 85/2014 în ceea ce privește bunul sechestrat;

- este de natură a indisponibiliza bunul asupra căruia a fost începută procedura de valorificare conform dispozițiilor legii nr. 85/2014;

- împiedică lichidarea bunurilor efectuată de lichidatorul judiciar în exercitarea atribuțiilor conferite de legea nr. 85/2014.

Totodată, având în vedere dispozițiile art. 520 alin. 2 C.proc.civ., conform cărora prin încheierea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, cauza va fi suspendată până la pronunțarea hotărârii prealabile, Curtea va suspenda judecata apelului până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept, respectiv dacă în interpretarea dispozițiilor art. 91 alin. 1, art. 102 alin. 8 și art. 154-158 din legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență raportat la dispozițiile art. 249 alin. 1 și 2 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală 1968), existența unor măsuri asigurătorii înființate în cadrul unui proces penal asupra bunurilor unei persoane juridice, anterior deschiderii procedurii insolvenței, în vederea confiscării speciale, a reparării pagubei produse prin infracțiune sau a garantării executării cheltuielilor judiciare:

- suspendă procedura de lichidare prevăzută de legea nr. 85/2014 în ceea ce privește bunul sechestrat;

- este de natură a indisponibiliza bunul asupra căruia a fost începută procedura de valorificare conform dispozițiilor legii nr. 85/2014;

- împiedică lichidarea bunurilor efectuată de lichidatorul judiciar în exercitarea atribuțiilor conferite de legea nr. 85/2014.

În temeiul art. 520 alin. 2 C.proc.civ. suspendă judecata apelului formulat de apelanta contestatoare [redacted] împotriva sentinței civile nr. 7460/12.12.2018, pronunțată de Tribunalul București Secția a VII-a Civilă în dosarul nr. 31708/3/2018, în contradictoriu cu intimații membrii Comitetului Creditorilor [redacted], și intimata debitoare [redacted] până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică de la 16 Mai 2019.

Președinte,

Judecător,

Grefier,